

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

11. října 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: PARALIPOMENON 28, EZECHIEL 37, JAN 2-3

Mluvení a slyšení

Schopnost mluvit a slyšet jsou úžasné dary. Pro většinu z nás je schopnost komunikovat něco, co považujeme za samozřejmé. Je to však opravdové požehnání a měli bychom mít velké porozumění a soucit s těmi, kdo tuto schopnost nemají.

V dnešním světě máme k dispozici prostředky, s jejichž pomocí můžeme komunikovat s lidmi, počínaje bezprostřední rodinou žijící ve stejné domácnosti až po lidi, kteří žijí na druhém konci světa. Jako dva příklady této skutečnosti můžeme uvést telefon a Skype. Na Skypu se můžeme navzájem i vidět. Dalšími prostředky komunikace může být e-mail nebo Facebook.

Ať už tedy jde o komunikaci ústní či písemnou, je dnes daleko snazší než dříve. Vždy jsme měli možnost komunikovat prostřednictvím dopisů, dnes to však už není tolik populární. Ke sdělení těchto myšlenek nyní používám psané slovo, chci však, abychom se zamysleli nad naší řečí a nad tím, jak ji lze co nejlépe použít, nebo naopak, jak ji lze zneužít.

Řeč může být použita pro dobré či špatné účely. Dnes máme to, čemu se říká svoboda projevu, a v mnoha zemích, kde tato svoboda existuje, ji lidé zneužívají. V Anglii máme svobodu projevu. Jako bratři a sestry Pána Ježíše se však musíme sami sebe zeptat, jak ji používáme. Je to něco, nad čím se musíme pozorně zamyslet. Apoštol Jakub nás ve svém listu varuje před mocí jazyka. Říká, že je to „*zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu*“ (**List Jakubův 3:8**).

Víme, jak pravdivé to může být, a uznáváme, že několik málo slov může napáchat velikou škodu. Slova a řeč hrají závažnou roli v našem uřednickém životě. Měli bychom se vždy snažit přemýšlet o tom, co říkáme, a o tom, jak to může působit na ostatní. Svým způsobem je to obtížné, protože řeč je automatický proces. Zdá se, že z nás prostě plyne, a většinou se nad ní ani nezamýšlíme. Všechny myšlenky i řeč samozřejmě kontroluje mysl. Problém nastává, když mysl funguje na autopilota – tedy dochází k tomu, že se příliš nesoustředíme na to, co říkáme. Často to příliš nevadí, ale jsou situace, kdy by bylo lepší neříct nic nebo se nad tím, co říkáme, alespoň trochu více zamyslet.

Centrem naší pozornosti, našich myšlenek, které vedou k činu, by měly být věci Boží, věci, které souvisejí s Božím královstvím. Ježíš řekl, že bychom nejprve měli hledat Jeho království a Jeho spravedlnost. To by mělo být naším životním cílem. Jinak můžeme být jako tolik ostatních, kdo nemají žádný zájem o Boha a Jeho záměr. Plní svou mysl věcmi, které jsou bezcenné a nepřinášejí žádný užitek.

Ve dnech Noeho nám bylo řečeno: „*I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý*“ (**Genesis 6:5**). Když Ježíš mluvil o dnech Noeho, mluvil o tom, co lidé dělali, a odkazoval na situace, které jsou nám tak dobře známé, na jídlo a pití, ženitby a v davky. Můžeme vznést otázku, co je na tom tak špatného, když tomu tak bylo vždy a tato požehnání nám dal sám Bůh. Pravdou však je, že ve dnech Noeho Bůh nevstupoval do lidských myšlenek. Nebyl součástí života tehdejších lidí. Lidé nevnímali každodenní věci jako požehnání od Boha, a proto Bůh zničil lidstvo, které stvořil, kromě Noeho a jeho rodiny.

Po potopě netrvalo dlouho a lidé se opět řítily do záhuby. Lidské myšlenky je vedly k tomu, že si řekli „*Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi*“ (**Genesis 11:4**). Chtěli žít pohromadě, ale Bůh zmátl jejich jazyky a v důsledku toho byli rozprášeni po celé zemi.

Jazyková bariéra od onoho okamžiku působila velké potíže ohledně komunikace, a to až do našich dní. Když komunikujeme se svými bratry a sestrami v cizině, je to pro nás obtížné, a pokud dotyčný jazyk neumíme, musíme se spoléhat na překladatele. Občas to může být poměrně frustrující a jindy zase nesmírně zábavné, když se někdy překlad nezdaří s takovou přesností, jako by měl mít!

Avšak lidstvo prostřednictvím technologie boří jazykovou bariéru a komunikace se usnadňuje. Dokonce můžeme do určité míry pozorovat zvrát procesu zmatení jazyků v době stavby babylónské věže. V těchto pozdních dnech jsme svědky nástupu oné velkolepé sochy, jež byla zjevena Nebúkadnesarovi v Danielově době, a směřujeme k době, o níž věříme, že nebude trvat dlouho, kdy Bůh bude zasahovat do lidských záležitostí a způsobí to, že se ona socha promění v prach, aby připravil půdu pro své království. Musíme se ptát sami sebe, komu jsme věrní. Jsme věrní věcem spojených s onou sochou a se světovým řádem, nebo kameni, který onu sochu srazí k zemi, stane se horou a naplní celou zemi, aby nakonec odrážel Boží slávu?

V **Matoušovi 12:36-37** Ježíš řekl: „*Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.*“ Ježíšova slova musí být vyložena v tomto kontextu. Farizejové mluvili proti Ježíšovi a přirovnávali ho k Belzebubovi, a to bylo příčinou těchto varovných slov. Jak vnímáme Ježíše? Je v našem životě skutečností, a pokud ano, jaký vliv má na náš život v Kristu? Apoštol Pavel prohlásil, když psal Koloským: „*Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem*“ (**Koloským 3:1-2**).

Musíme zaměřit svou mysl na božské věci. Pavel nás nabádá v **Koloským 3:8**: „*Ale nyní odhod'te to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst.*“ Naše srdce a mysl musí být natolik ovlivněny slovem Božím, abychom jednali moudře ve styku s okolním světem a využili čas nám svěřený a aby naše slovo bylo vždy laskavé a určité a abychom věděli, jak ke komu promluvit (**Koloským 4:5-6**).

Řeč a jazyk hrají důležitou úlohu v našem učednickém životě. Zjevují ostatním, jací jsme, nebo by alespoň měly, pokud nelžeme. Žijeme ve světě, kde mnohým splývá ze rtů rouhání se Božím jménu, kde jsou narážky a obscénní řeči normou každodenního života. Je snadné nechat se unést a stát se součástí davu, abychom „zapadli“ do dnešní společnosti. Pavel opět říká: „*Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost*“ (**Efezským 4:29**).

Kazatel ve stejnojmenné knize říká, že „*Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas.*“ Ve **verši 7** říká, že je „*čas mlčet i čas mluvit*“ (**Kazatel 3:1-8**). Řeč je požehnáním od Boha, ale někdy je lepší být zticha a naslouchat – naslouchat Božím slovu a vstřebávat je. Prorok Abakuk nám připomíná, že „*Hospodin je ve svém svatém chrámu. Ztíš se před ním, celá země!*“ (**Abakuk 2:20**).

Vyplatí se to činit, a když budeme naslouchat onomu tenkému, tichému hlasu, který slyšel Eliáš na hoře, poznáme Boha a jeho cesty. Mnoho lidí slyšelo ušlechtilá slova, která pronášel Ježíš, ne všichni na ně však odpověděli (**Lukáš 4:22**).

Buďme jako onen muž v podobenství, který když slyšel, co Ježíš pravil, uplatnil to ve svém životě a postavil svůj dům na pevné skále. Když pak přišel déšť a povodně a vál vichr, jeho dům zůstal pevně stát, protože byl postaven na skále (**Matouš 7:24-25**).

Bratr John Hearn: Teignmouth VB 11.10.15